Moja pustolovina

„Zadnji poziv putnicima leta OU410 Zagreb – Frankfurt, izlaz 4, zrakoplov polijeće za 5 minuta“. Glas jedne od stjuardesa odzvanjao je zagrebačkim aerodromom, jurili smo koliko smo mogli, za sobom vukući velike kofere. Kap znoja počela mi je curiti niz čelo. “Nećemo stići, too, nećemo, nema šanse, vratit ću se doma, jeeej!!“ Misli su mi se vrzmale po glavi. Bio sam sretan jer sam mislio da nećemo stići na taj glupi avion, da ćemo ga propustiti i vratiti se. Ni najmanje mi se nije dalo ići nekud s ujnom i ujakom, i to tko zna gdje, dobro znam da idemo do Frankfurta, no kud idemo poslije toga, zašto su mi trebale japanke i kratke hlače, a vani je zima. Bujica misli u mojoj glavi sve se više povećavala. Odjednom pred nama osvane izlaz 4. „Neee, to nije istina“, derao se neki glas duboko u mojoj glavi. Moja se mlađa sestra nasmiješila jer joj je ujna objasnila da ćemo ipak stići na avion. „Uuhhghh, ta mala!! Zašto se ona tomu veseli!?“ Stanje u mojoj glavi nije bilo dobro, unutra mi je sve tutnjalo. Moj ujak požurio je do prijemnog deska. Izvadio je karte, a gospođica na desku uputila ga je prema ulazu u zrakoplov. Moj je osmijeh naglo nestao, a zamijenio ga je iznevjereni izlaz lica, potegnuo sam kofer i potrčao za ujakom koji je već dosta odmakao. Došli smo pred zrakoplov, a stjuardesa na ulazu u njega, osmijehnula se i rekla: „Baš u pravo vrijeme“. Ušli smo unutra i smjestili se. Trenutak kasnije avion je uzletio. Zadnji tračak nade je nestao. Tko zna gdje ću završiti do navečer? Baš su jučer roditelji morali otići na taj glupi, poslovni put, i to oboje. A kome su nas ostavili?! Ujaku i njegovoj ženi, koju po novom pravilu moram zvati ujna!! „Pih!!“ tko mi je ona. Još s njima moramo ići na neko putovanje tko zna kud. Zakolutao sam očima i stavio slušalice u uši. Glazba me opuštala, i uskoro sam zaspao. Nakon nekog vremena probudila me sestra. „Haloo! Probudi se, stigli smo!!“ rekla je uzbuđeno. Trgnuo sam se i primijetio da stvarno slijećemo. Sletjeli smo u Frankfurtu, na najvećem aerodromu u Europi. Iskrcali smo se iz zrakoplova i tegleći kofere poput puževa, koji vječno tegle svoje kućice, prošetali smo aerodromom čekajući naš zrakoplov. Ponovno smo morali svu prtljagu dati na pregled i pokazati putovnice. Pregledavali su nas, kao i u Zagrebu, samo je osiguranje ovdje bilo puno strože. Naš avion bio je ogroman, puno veći od onog u kojem smo stigli, na njemu je pisalo „LUFTHANSA“ Ukrcali smo se i smjestili. Pogledao sam na sat. Bilo je 9:45, a stigli smo ovamo u 8 sati i 15 minuta. Ovaj put nismo ušli zadnji, pa nisam čuo zadnji poziv ni naše sljedeće odredište. Nervoza me popuštala. Vidio sam da letimo preko mora. Bilo je divno. Nepregledna plava masa, kao da je držite na dlanu. To me još više zaintrigriralo i pucao sam od želje da doznam gdje ćemo sletjeti. Letjeli smo oko 2 i pol sata, a onda oko 11 i petnaest po našem vremenu sletjeli smo u Kayiro. Glavni grad Egipta. Bio sam oduševljen destinacijom, no ne aerodromom, bio je puno oskudniji od našeg u Zagrebu, a kamoli od onog u Frankfurtu. Vani je bilo vrlo ugodno. Sunce je već sijalo visoko na nebu, tj. Amon-Ra već je prevalio velik dio puta u svojoj lađi, sjetio sam se lekcije iz povijesti o egipatskoj mitologiji. Postalo mi je vruće, pa sam skinuo jaknu. Nije bilo ni daška vjetra koji bi rashladio vrućinu. Moj je ujak oprezno gledao oko sebe kada smo prelazili kroz osiguranje, sumnjičavo je gledao neke pripadnike Islama, zamotane u marame, vjerojatno je mislio da su bombaši samoubojice ili tako nešto. Isprva sam mislio da ćemo ostati u Kayiru, no opet smo se morali ukrcati u avion, pa sam shvatio da će nas put odvesti negdje drugdje, no nisam znao gdje. Poletjeli smo u 12 i 35. Ovaj put nismo letjeli preko mora, već preko velike zlatne pustinje i savana. Bio sam zadivljen gledajući uzavrele travnjake i visoka stabla kao i životinje što su slobodno njima trčale. Ovaj put let je trajao još duže. Sletjeli smo u 16 sati i točno 8 minuta. Već sam bio pomalo iscrpljen, no i uzbuđen. Ono negodovanje i namrgođenost već me odavno prošla i sad mi je žao što sam bio takav. Sletjeli smo u Johanesburgu, u glavnom gradu Južnoafričke Republike. Bili smo na samom jugu Afrike. Klima je ovdje bila bajna. Grad je velik, pun palmi i zelenila. Upitao sam ujaka hoćemo li ovdje ostati, no on je rekao da idemo na neko još ljepše mjesto. Sada sam bio stvarno uzbuđen. Prošetali smo gradom, a mene je zgrozilo siromaštvo. Kada gledate tako tužnu i jadnu djecu, shvatite koliko vam je lijepo u životu. Ujak i ujna odveli su me na putovanje, a ja sam bio tako nezahvalan i bezobrazan. Došlo mi je da zaplačem. Došli smo do gradske luke i tamo nas je čekao veliki kruzer. Ukrcali smo se na tu grdosiju i zaplovili u 5 sati po našem vremenu. Plovili smo 2 i pol sata prekrasnim azurnoplavim jugozapadnim indijskim oceanom. To je najdivnije more koje sam ikad vidio. A onda je pred našim očima osvanula najljepša slika mog života, slika otoka Mauricijusa tj. Republique de Maurice. Bio je to divan otok. Vodič nam je na brodu ispričao da u njegov sastav spadaju i otoci: Sv. Brandon, Rodrigues i otočna skupina Agaleaga. Iskrcali smo se u prekrasnom gradu Port Louisu. Bio je to glavni grad Mauricijusa. Pred samim ulazom u grad, poput domaćina koji nas pozdravlja dočeko nas je veliki natpis na metalnoj ploči. Pisalo je: „WELCOME TO REPUBLIGUE DE MAURICE“ na ploči je bila i zastava Mauricijusa, boje zastave su: crvena, plava, žuta i zelena. Jedan ljubazan čovjek dovezao nas je u zelenom terencu pred hotel „STELLA CLAVISQUE MARIS INDICI“. Njegovo mi je ime odmah bilo neobično. Vodič nam je to objasnio ovako: „Kao što sam već rekao, Republika Mauricijus je otočna država 900 km od Madagaskara u jugozapadnom Indijskom oceanu, a slogan Mauricijusa glasi: „Stella clavisque maris Indici“ što u prijevodu s latinskog glasi: „ Zvijezda i ključ Indijskog

oceana“ a to je ujedno i ime ovog hotela“. Taj mi se slogan činio prilično realnim za ovako nešto lijepo. Hotel i nije bio prebajan, no za mene je u tom trenutku bio najbolji. Izašao sam na terasu i ostao bez riječi. Ispod hotela pružala se privatna plaža. Bila je pješčana. Tkana od samog bijelog pijeska i tako kilometrima. Oplakuje ju divno plavo more, azurnomodrih nijansa. Uz pijesak, palme i divovska paprat. Na palmama kokosovi i kadulje. Zrakom putuje opojan i neopisiv, divan mošusni tropski miris voća i slanoća mora, ulazi mi u nosnice i potpuno me opija. Negdje u daljini prigušeni zvukovi bubnjeva, jednostavno sve te poziva da se izuješ i bos trčiš. Kad su mi se oči dovoljno nagledale te bajne ljepote, uletio sam u sobu i upitao ujaka: „Smijem li do plaže, molim tee!?“ Pogledao me i rekao: „Sad? Pa, već je pola osam.“ „Molim te, samo kratko...“ rekao sam i pogledao ga molećivim pogledom. „Ajde, ajde, ali vrati se do 8“, rekao je. Ja sam već bio vani i trčao sam prema toj rajskoj plaži. Samo da je bolje pogledam, da osjetim taj bijeli pijesak pod nogama. Došao sam do plaže. Izuo sam se, kao da sam se bojao da ću svojom obućom narušiti tu ljepotu. Hodao sam polako i polako disao. Šum valova bio je prekrasan. Zrnje bijelog pijeska još je bilo toplo i zagrijano od današnjeg sunca. Kad sam se udaljio dovoljno, možda i previše jer se naš hotel jedva nazirao, bio sam u netaknutoj prirodi, legao sam na leđa i zaklopio oči. Sve je bilo kao u snu. Sunce je zalazilo na zapadu i prolijevalo vatrene nijanse po uzmreškanoj toploj vodi. Šum valova bio je poput najdivnije melodije, a poda mnom bio je topli pijesak. Poput sna. Samo što je ovo bila zbilja. Odjednom neki čudan zvuk narušio je sklad i ljepotu tog sna tj. nestvarne zbilje. Bio je to neki čudan, prigušen, pomalo tup zvuk poput zvukova koje ispuštaju papige, samo je bio dublji i čudniji. Otvorio sam oči i osvrnuo se oko sebe. Nije bilo ničeg neobičnog. Slegnuo sam ramenima i spustio glavu. Ponovno sam zaklopio oči. Nekoliko trenutaka kasnije nešto tvrdo i tupo lupilo me u glavu, poput kljuna neke ptice, samo je bilo veće i nije bilo oštro. „Auuuuuuuu!!“ zaurlao sam. Uplašeno sam poskočio i primio se za glavu kada sam ispred sebe ugledao čudnu pticu, koja je imala debele noge s kandžama, debelo tijelo, neka deformirana krila, velike oči i dvobojan kljun poput tukana, uslijedio je još jedan uzvik: „Aaaaaaaaaaaaaaa što si ti-ti, otkud, š-što?!“ čudna se ptica uplašila i uzmakla. Približio sam joj se i pobliže je promotrio. Kretala se čudno, tj. gegala se. Imala je masno smeđesivo perje i bila je dosta debela. Imala je i velik crveno-crni kljun oblika poput tukanovog i kratke debele noge s oštrim crnim kandžama. Postoji li mogućnost da je to davno istrijebljena ptica dodo koja je živjela samo ovdje na Mauricijusu?! Bojim se da postoji. Polako sam joj prilazio. Ona se udaljavala sve bržim geganjem i ja sam ubrzao korak, ušla je dublje među palmina stabla i potrčala kroz tu prašumu, i ja sam potrčao. Nisam je smio izgubiti iz vida. Odjednom, probijajući se kroz čudne bršljane, korov i veliku paprat, ptica dodo dovela me do jedne čistine, a oko te čistine sve neka zdepasta stabla, niska i debelih grana, s cvijećem poput orhideja i plodovima poput šipka, a na granama tih stabala guralo se mnoštvo takvih ptica. Čudio sam se stablima i divio se njihovim plodovima. Pružio sam ruku da otrgnem jedan, no tad su se sve ptice u jedan glas počele glasati, i to njihovo glasanje paralo mi je uši. Začepio sam ih i trčao kroz korov, razmičući grane i žbunje, no više nisam znao kuda se vratiti, a vani se polako, ali sigurno spuštala noć. Znao sam da sam nadrljao kad se vratim u hotel. Ako se vratim... Odjednom preda mnom se stvori ona ista ptica dodo i onim istim putem izvede me van iz prašume i ponovno se izgubi u njoj. Plaža je ostala ista, kakva je i bila. Netaknuta, mirna i divna. Potrčao sam i došao do hotela. Ujak je bio uznemiren i nije mi povjerovao ništa što sam mu govorio. „Izgleda da si pao i pomutila ti se pamet, no dobro idi sad spavati. Sutra ujutro idemo planinariti na Piton de la Riviere Noire“, rekao je blažim tonom. „Na Piton de la što?!“ upitao sam zbunjeno. Rekao je: „Zaboravi...“ Tu sam noć, svladan umorom vrlo brzo zaspao i opet sanjao pticu dodo. Ujutro su me probudili vrlo rano i u zoru smo krenuli na planinu Piton de la Riviere Noire. Ta planina i nije bila nešto visoka, no bila je zanimljiva jer je sva bila prekrivena mahovinom i rijetko gdje je bio goli kamen. Oko podneva smo se umorni vraćali s planine i probijali se s vodičima kroz korov i prašumu, kad najednom dospijemo na čistinu, koja mi se činila vrlo poznatom. Pa naravno, bila je to čistina gdje sam jučer vidio ptice dodo. Svi su se čudili stablima i njihovim plodovima, kad odjednom iz grmlja izlete ptice i počnu se gegati oko nas. Bile su to ptice dodo. „Za ime boga, ovo nije istina...“, čudio se moj ujak. „Vauuu, što je tooo?!“ još se više čudila moja mlađa sestra. „Vidite?! Vjerujete li mi sada?! To su ptice dodo, prave!!“ rekao sam uzbuđeno. Svi smo bili zapanjeni pa čak i vodiči, koji su nam objasnili da je to stablo spictiluxa kojeg na otoku nisu vidjeli već 100 godina. Iako se nisam previše hvalio, znao sam da sam ih ja nakon 400 godina ponovno otkrio. Fotografirali su nas za novine, bili smo na svim televizijskim emisijama. A onda je došao dan našeg odlaska. Zadnji put sam prošetao plažom ispod hotela i posjetio ptice dodo, obećao sam i sebi i njima da ću se opet vratiti na taj rajski otok. Sa sjetom i suzama u očima gledao sam otok koji nam je bio sve dalji i dalji kad nas je brod vraćao u Johanesburg. Par sati poslije bili smo u Kayiru, pa u Frankfurtu, a ujutro smo stigli u Zagreb. Ujak je kupio novine, a na naslovnoj strani je pisalo: “Mladi Zagrepčanin otkrio pticu dodo“. Ujak se nasmiješio i pogledao me. Nije mi ni trebao reći da sam na naslovnoj strani novina, znao sam to čim me pogledao, također sam znao da ću biti glavna faca u školi i da ću se što prije vratiti do Zvijezde i ključa Indijskog oceana, tj. do divnog Mauricijusa, i možda otkriti još neku novu vrstu.